

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လှနယ်ကျော်မလေး

အလိုမိန်းမ

စိန်
၂၀၁၇

တတိယအကြိမ်

သူလိုမိန်းမ
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

[၁]

ဦးချစ်ဆွေသည် ဒရိုင်ဘာအား ကားကို အမြန်ရပ်စေ၏။

ဦးအုန်းခိုင်လမ်းထိပ်ရှိ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် လူနှစ်ဦး
ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည့် အတွက် ကူညီရန် ပြေး၍သွား၏။

ဦးချစ်ဆွေ အနီးသို့ ကပ်မလာခင် ထွေးလုံး သတ်ပုတ်နေကြသော လူတို့
နှင့် ဦးချစ်ဆွေ ပြေးလာလျှင်လာချင်း နှစ်ဦးစလုံးပင် ထိုနေရာမှ ဘူတာရုံ
ကြီးဘက်ဆီသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်း ကျအောင် ပြေးကြ
လေ၏။

ဦးချစ်ဆွေသည် မီးတိုင်အောက်၌ ထွေးလုံးနေကြသည်ကို မြင်ရ
သည့်အတွက် လူဆိုးလက်ထဲ လူကောင်း ရောက်နေသည် အထင်ရှိ၍ ကူညီ
ရန် ပြေးလာခဲ့ရာ တက်တက်စင်လွဲ၍ နေ၏။

မီးတိုင်အောက်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ခုံခုံညားညား ရှိလှသည့်
သားရေသေတ္တာကြီး တစ်လုံးသာလျှင် မြေကြီးပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ကလေးနှင့် အမိခံလျက်ရှိနေ၏။ တအားကျုံး၍ အစွမ်းကုန် ပြေးသွားကြ
သော လူနှစ်ယောက်ကို ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း
လက်စသတ်တော့ သူခိုးနှင့် သူဝှက်ကိုးဟု ခေါင်းရှင်း၍ သွားလေ၏။

ခရီးသွားရင်း သားရေသေတ္တာကြီးကို ကောက်ရတော့မည်။ ယနေ့ည

သည် အိမ်ကကားနှင့် လာခဲ့သည်မှာ ရန်ကုန်ထဲသို့သွားမည့် ခရီးမဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်တွင် နံနက်ထွက်မည့် သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ဆင်း၍ အိပ်ရ သည့် ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်လေ၏။

ခရီးသွားတန်းလန်း ခရီးသွားမတ်တတ်တွင် သားရေသေတ္တာကြီးကို ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင် အပ်၍ သွားကြလေသဖြင့် မိမိမှာကောက်ရတော့မည်။ မကောက်ဘဲ ထားခဲ့ ရှောင်ခဲ့၍လည်းမဖြစ်၊ ဥစ္စာရှင်ကို ကြော်ငြာစုံစမ်း၍ မိမိသာလျှင် ပြန်ပေးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကောက်ရန် တာဝန်ရှိ သည့်အတိုင်း ကောက်လိုက်ရလေ၏။

ညတွင်းချင်းပင် ဥစ္စာရှင်နှင့် တွေ့ချင်ကာ ဥစ္စာရှင်နေရာကို သိလျှင် ယခု ပင်လိုက်၍ ပေးလိုက်မည်သာဖြစ်၏။ ယခုသော် ဥစ္စာရှင်ကို ညတွင်းချင်း လည်း လိုက်မရှာနိုင်ဘဲ ကောက်သာ ကောက်ခဲ့ရသော်လည်း မနက်ထွက် မည့် ခရီးလမ်းတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပိုလာခြင်းကို သဘောမကျ နိုင်တိုင်း ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင်ကို ရေရွတ်ရင်း သားရေသေတ္တာကို ကားပေါ်သို့ တရွတ် ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။

မန္တလေးအဆန် သင်္ဘောကြီးကား တရွေ့ရွေ့ ခုတ်မောင်း၍နေ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမား၍ ဝန်ကလည်း များသဖြင့် တရွေ့ရွေ့သာ သွား နိုင်ရာ ခရီးသည်များအတွက် ပျင်းရိဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်ပေ၏။

အခန်းထဲတွင် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ဦးခန်းထဲမှ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ လေရာ အပြင်ဘက်မှ ခရီးသည်များကဲ့သို့ ဆူညံစွာ စားသောက်ပျော်ပါး၍ ခရီးရှည်ကြီးကို မေ့ဖျောက်ရန် မရနိုင်သည့်အထဲမှ သင်္ဘောအောက်က ရေတိမ်ရေနက် ကြိုးပစ်၍ တိုင်းရသော ကုလား၏ ဘယ်နှလက်မ၊ ဘယ်နှ ပေကို ငြီးငြီးငွေ့ငွေ့ကြီး အသံပေးနေသည့် အတွက်ကြောင့် ပို၍ပင် ပျင်းရိ လျက်လာလေ၏။

သဘောလက်တန်းသို့ မှီလျက် မျက်စိအောက်မှ တော်တော်နှင့် မပျောက် ကွယ်နိုင်သော ရှုမျှော်ခင်းများကို ရပ်လျက်ကြည့်နေရာမှ မျက်စိ ညောင်း လာခြင်းကြောင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အပေါက်ဝသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မိမိ ညကယူခဲ့သော သေတ္တာကြီးကို သွား၍မြင်လိုက်၏။ သေတ္တာ၏ အဖုံးအစွန်မှာ ပိန်ချိုင့်လျက် ချက်များပင် ကန်ပွင့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် စောစောက ထိုင်းမှိုင်း နေသည့် စိတ်များ လုံးလုံး ပပျောက်သွားလျက် ခုတင်အောက်က သေတ္တာ ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

သေတ္တာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။ ပတ်ပတ်လည် လိုက်၍ ကြည့် လေ၏။ အဖုံးပေါ်တွင် ဆေးဖြူနှင့် အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက် ရေးထား သည့် M.M.L စာလုံးများကို တစ်လုံးစီဖတ်၏။

လူမျိုးခြားရဲ့ ပစ္စည်းလား၊ မြန်မာ့ပစ္စည်းလား။ မြန်မာဆိုလျှင် မောင်မောင် လွန်းလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဘယ်လောက် နှမြောရှာမလဲဟု အောက်မေ့လျက် ပွင့်နေသည့်ချက်များကို အားနှင့်ဖိ၍ ပိတ်လေ၏။

သေတ္တာမှာ မသူတော်တို့ ပစ်ချလိုက်ကတည်းက သော့ပွင့်ထွက် သွားရာ မိမိက အားစိုက်၍ ပိတ်ပါသော်လည်း သေတ္တာကား ချက်ပြုတ်၍သွား သဖြင့် ပိတ်၍မရပေ။

မိမိအခန်းထဲသို့ ဘွိုင်ကုလားများဝင်၍ အိပ်ရာခင်း အိပ်ရာပြင် လုပ်ကြ ခြင်းအတွက် သော့ပိတ်မရှိလျှင် အထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ပျောက်ရှသွားမည် စ သည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကြိုးစား၍ ပြန် ပိတ်၏။ မည်သို့ပင်ပိတ်ပိတ် သေတ္တာကား မဖြုန်၊ ကန်ကန်ပြီး ပွင့်၍သွား လေ၏။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိပ်စင်ပေါ်သို့ မြေတွဲလွဲထိုင်လိုက်ကာ မရှုမလှဖြစ်နေ

သော သေတ္တာကို မသက်မသာမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေ၏။

"ဒုက္ခပါပဲ"

ဟုလည်း ညည်းညူကာ လုံခြုံနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ကြံဆလေ၏ ။

စိတ်ကူးထုတ်၍ ရသည်မှာ ဤသေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းများကို မိမိသေတ္တာ နှင့် ပြောင်း၍ ထည့်ရန်ဖြစ်၏။

မိမိပစ္စည်းများမှာ အရေအတွက်နှင့် သိပြီးဖြစ်၍ ပျောက်သွားသည့် တိုင်အောင်လည်း အရေးမကြီးလှရကား မိမိကောက်ခဲ့ရသည့် သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ရှာသွားမည်သာ ပူပန်မိလေ၏။

ဤတွင် အိပ်စင်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုလွဲ၍ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် အိပ်စင် အောက်က မိမိသေတ္တာကို ဆွဲယူထုတ်လိုက်၏။ မကြာမီအတွင်း သေတ္တာထဲ တွင် ပါလာသော ရှိရှိသမျှ မိမိ အဝတ်အထည် များကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ဖြန့်ပုံ လေ၏။

နောက် သေတ္တာမှ ထုတ်ပုံစရာရှိသေး၍ နေရာကို တစ်ဝက်သာလျှင် ယူ၍ပုံ၏။ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေရသည့်အတွက် ပျော်သလိုလိုရှိလာကာ လုပ်ရင်းလုပ်ကိုင် လေချွန်နေလေ၏။

တစ်သေတ္တာအတွက် တစ်ကိစ္စပြီးလေပြီ။ မိမိသေတ္တာ ဟောင်းလောင်းကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် ရလာခဲ့သော သေတ္တာကို မိမိရှေ့သို့ ဆွဲ၍ ယူလိုက်၏။

သေတ္တာဖုံးကို ဖွင့်ဖို့ရန် ကိုယ်ကို ကုန်းလိုက်ပြီးနောက် ကုန်းလျက်ကြီးနှင့် ပင် အဖုံးကို မလှန်သေးဘဲ တွေ့လျက်နေ၏။

သူတစ်ပါးသေတ္တာကို အခွင့်မရဘဲနှင့် ဖွင့်ရန် ဝန်လေး၍ နေလေ၏။ ဤ အကျင့်မျိုးကို ဘယ်သောအခါကမှ စိတ်ဆန္ဒမပေါ် ပေါက်ခဲ့ဖူး၍

လက်မြန်ခြေမြန်မရှိ ဖြစ်နေ၏။ စောစောက သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိသလောက် ယခု ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဖွင့် ဖို့ရန် ဖင့်နှေးလေးကွေးနေ၏။

ဦးချစ်ဆွေကား ကြောက်၍နေ၏။ ပစ္စည်းရှင်ကို ကြောက်၍မဟုတ်၊ သေတ္တာကို ကြောက်၍မဟုတ်၊ သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းကို ကြောက်၍လည်း မဟုတ်၊ သူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို သူဖောက်ဖျက်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နောက်တွန့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဖြစ်ဖို့လုပ်ရန် သိလျက်နှင့်လည်း တွန့်၍နေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် သေတ္တာမှာ ပွင့်ရိုးပွင့်စဉ်မျိုး မပွင့်ရဘဲ မျက်လှည့်ဆရာ ဖွင့်သကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဟ,ဟလာပြီးမှ ပွင့်သွားရ လေ၏။

ဖွေးဖွေးဖြူနေသော အဝတ်စကြီးကို အပေါ်က ဖုံးအုပ်၍ ထား၏။ အစ များကို လေးဘက်လေးထောင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖိညှပ်၍ ထားသဖြင့် ထို အဝတ်ကို လှန်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းနေပြန်လေ၏။

ဤအဝတ်အစနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဖုံးဖိထားသည်ကို တွေးဆ၍မရပေ။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် တစ်ခဏမျှ ငိုငိုကြည့်နေ၏။ ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်၍နေ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆန့်၍ လက်ဝဲဘက်မှ ထောင့်နှစ်စကို သာသာညှင်းညှင်း ဆွဲယူ၍ သေတ္တာ တစ်ဝက်အထိ ပိတ်စကို လှစ်လာ ရာတွင် စက္ကူအိတ် တစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်၍ ဆင့်ပုံထပ်ထားသည့် အပုံတစ်ပုံ ပေါ်လာခြင်းကြောင့် "အထည်သည်"ပဲဟု အတပ်စွဲလိုက်လေ၏။

တစ်ဖန် ကျန်တစ်ဖက်သို့ ပိတ်စအဆုံး ဆွဲဖော်လာသည့်အခါ၌ကား အသက်ရှူများပင် မှားကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျလျက် ကျသွားလေ၏။

အတွင်းခံ ဇာဘော်လီများကို ပရူးခေါက် ခေါက်၍က တစ်ပုံ၊ မိန်းမဝတ်

အပေါ်အင်္ကျီများကို လေးထောင့်ကျကျ ခေါက်ထားသည့် ဒိုဗီချများက တစ်ပုံ၊ အတွင်းခံ ပိတ်ထဘီများက တစ်ပုံ၊ တို့ဘရက်ကိုး၊ လင်နင်၊ ပြောင်း၊ ဗလာ၊ အပွင့်ရိုက် စသည့် ချည်လုံချည်များက တစ်ပုံ၊ အပုံပုံတို့တွင် ချောင်ရာချောင်ရာ ကြားကွက်တိုင်း ကြားကွက်တိုင်း၌ ငွေပေါင်ဒါဘူး၊ မျက်နှာလိမ်း ပေါင်ဒါဘူး၊ ကိုယ်လိမ်း ပေါင်ဒါဘူး၊ ဘီးအစ်၊ ကြယ်သီးအစ် စသည့် တိုလီမိုလီ ဖြီးစရာ လိမ်းစရာများအပြင် လေးထောင့်သဏ္ဌာန် စက္ကူဘူး၊ ရှည်လျားလျား စက္ကူဘူး စသည်တို့ပါ မြင်ရလေ၏။

အကုန်ကျုံး၍ပါနိုင်ရန် နေရာခိုး၍ စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်ထားသည့် လက်ရာကို ပေါ်ထွက်၍ ပြနေလေ၏။

မိမိတွင် အသက် ၃၆ နှစ်၊ ၃၇ နှစ်တိုင်အောင် မည်သည့် မိန်းမနှင့်မှလည်း နီးနီးစပ်စပ် မနေခဲ့ရချေ။

အမေလည်း မရှိ၊ နှမလည်း မရှိ၊ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေသူ ဖြစ်၍ အစိုးရ အလုပ်နှင့် ပြောင်းလေရာ မြို့တိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးလူထွက် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဟုသာ လူသိများကြလေ၏။

ဘိလပ်မှ ပြန်လာကတည်းက အစ်ကိုလုပ်သူက မိန်းမယူရန် တိုက်တွန်းနေလေရာ သားဒုက္ခ၊ မယားဒုက္ခကို နေပါဦး ကိုကြီးရာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကျွန်တော် နေပါရစေဦးဟု အခါခါ တောင်းပန်ခဲ့လေ၏။

မိဘများ ငယ်စဉ်ကပင် ပစ်သွား၍ မိမိကိုပင် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ကျွေးမွေး သုတ်သင်လာကာ ၎င်းတွင် သားသမီးလည်း မဖြစ်ထွန်း၍ ညီလို တစ်မျိုး၊ သားလိုတစ်သွယ် သံယောဇဉ် တွယ်တာလျက် မိန်းမ မယူ၍ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့် အစ်ကိုအတွက် အားနာစိတ်များပင် ဖြစ်မိတော့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တက်၍ ကိုးကွယ်ရမည်ကဲ့သို့ ဝန်လေးနေလေ၏

မိမိအလိုကို မိမိဘာသာ သဘောကျ ရှာကြံ၍ယူရန် ပြောတိုင်းလည်း မိမိတွင် မိန်းမယူရန် အရေးကြီးသည်ဟု တစ်ခါမှ မအောက်မေ့ဖူးသဖြင့်...

"ဘယ်တော့မှ 'စွဲ'မယ့် အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုကောင်ကများ မိန်းမရှာရသေးသလား"

ဟု အစ်ကို၏ အပြစ်တင်ကို အစဉ်ပင် ခံခဲ့ရသေး၏။

ယခုလည်း ရေနံချောင်းမှနေ၍ မင်းအတွက် မိန်းမ တွေ့ထားပြီ၊ မင်းနဲ့လည်း လိုက်တယ်၊ ရုပ်ရော၊ ဥစ္စာရော အလိမ္မာရော ပြောစရာမရှိပါဘူး။ မင်း လာကြည့်လှည့်ပါဟု ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း လာရန် စာအတန်တန် ပို့သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရေးတကြီးထား၍ လိုက်လိုစိတ်လုံးဝမရှိသဖြင့် မသွားဘဲ နေခဲ့၏။

"မင်းကို မှာတာ မင်းမလာဘူး၊ ငါစေ့စပ်လိုက်ရမလား၊ ငါ စေ့စပ်ရင် မင်းယူရလိမ့်မယ်၊ အိုကြီး အိုမနဲ့ မင်းအတွက် ဒါလောက် ပူရတာများ ငါ့ကိုများ အားနာပါဦး ညီလေးရယ်၊ မင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးမှပဲ ငါခေါင်းချချင်တယ်၊ ဒီလို တစ်ယောက်တည်းပဲ နေမယ်ဆိုတာ ငါ နည်းနည်းမှ စိတ်မအေးနိုင်ဘူး။ အိုရေး နာရေးရှိသေးတယ်၊ မင်း မပူပေမယ့် ငါ့မှာတော့ ပူနေရတာပဲ။ အသက်လည်း ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ရှိတုန်း၊ အခွင့်ပေါ်တုန်း အခါမျိုးမှာ လွှဲရှောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို စောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ငါစေ့စပ်ထားလိုက်မယ်"

မိမိအား တွင်တွင်သာ နားပူနေသဖြင့် အေးမှ အေးစေတော့၊ စိတ်မှ ချမ်းသာစေတော့ ဟူသော စိတ်တစ်ခုတည်း ရှေးရှုလျက် ကိုကြီးသဘောအတိုင်းပဲ ဟု မိန်းမယူရန် ကိစ္စကိုမျှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားသူ ဖြစ်

လေ၏။

မကြာမီ အမြန်လာခဲ့ရန် သံကြိုးတွေနဲ့ ခေါ်နေသော်လည်း မိမိက အေးအေးလူလူ သဘောနှင့် လိုက်ခဲ့ပါရစေဟု စာပြန်လိုက်ပြီး နောက် သဘောနှင့် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါဖူးမျှ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးမကြည့်ဖူးပေ။ အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်ကူးမထည့်သာ၍ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေး၍ မကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အလုပ်အားချိန်တွင် ဝါသနာပါရာ စာဖတ်၍ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

မိန်းမမှု မိန်းမရေးရာကို အလျင်း ဂရုမစိုက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မိန်းမများနှင့် ပတ်သက်ရန် အလိုမရှိရုံအပြင် မိန်းမများအား စိတ်နှုတ်ယှက် သည့် ဖယောင်းထည်တွေပဲဟု ဘယ်သောအခါကမျှ အထင်မကြီးခဲ့ပေ။

ဤမျှ မိန်းမနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယခုလို မိန်းမထဘီ၊ မိန်းမအင်္ကျီ၊ မိန်းမ အသုံးအဆောင်များ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို နှလုံးမချမ်းမသာ ဖြစ်နေ၏။

သေတ္တာမှ ထွက်နေသော အနံ့သည် နှာခေါင်းတွင် လာ၍ သင်းနေလေ၏။ ယခုလို သင်းပျံ့သောရနံ့မျိုးကို တစ်ခါဖူးမျှ မရှုရှိုက်ဖူးရကား အနံ့ကို စုံစမ်း သည့်သဘောနှင့် ရှိုက်လိုက်တိုင်း နှလုံးတွင် ကြည်လင်ချိုအေးသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သေတ္တာလက်ဝဲဘက်မှ စက္ကူအိတ် တစ်အိတ်နှင့် ထည့်၍ ထပ်ထားသည့် အပုံမှ စက္ကူအိတ် တစ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီးနောက် အိပ်စင်ပေါ်သို့ လှမ်း တင်လိုက်လေ၏။ လေးငါးအိတ် ယူတင်ပြီးမှ အိပ်စင်ကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလေ၏။

မိမိ အဝတ်အစားများမှာ မွေ့ရာခြေရင်းဘက်တွင် စုပုံထား၍ ယခု မိမိ

ပုံတင်နေသော အထုပ်များမှာ ခေါင်းအုံးနှင့်ကပ်လျက် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပုံနေသဖြင့် သိလိုသည့်သဘောနှင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အိတ်တစ် အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ နူးညံ့လှပသည့် ပိုးဇာထဘီ တစ်ထည် ထွက်၍လာသည်။

ဤတွင်မှ ကပျာကသီ ထဘီကို သေတ္တာပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ စောစော က တင်ထားသော အထုပ်များကိုပါ လှမ်း၍ သေတ္တာထဲသို့ ပစ်ပုံလိုက်၏။ ပြီးမှ မိမိအဝတ်အစားပုံကို ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ရွှေ့ပုံရပြန်လေ၏။

အလုပ်လုပ်နေရင်းမှ အလုပ်တွင် ရှုပ်သွားပုံကို တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်၍ ပြုံးလေ၏။ ပိတ်ထားသော တံခါးကိုလည်း ချက်ကျမကျ လှမ်း၍ကြည့် လေ၏။

ဆွဲထုတ်ထားသည့် ထဘီကို စက္ကူထုပ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းရန် တာဝန်ရှိနေ ပြန်သဖြင့် တောက်ခေါက်လျက် အခေါက်တိုင်း ပြန်သွင်းလေ၏။

"အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် လုံချည်တွေမို့ ဒီလို စက္ကူတစ်အိတ်စီနဲ့ တရိတသေ သိမ်းတာပဲ၊ အဝတ် ဖုံးထားတာဟာ ပုံပန်း ခရီးသွားရမှာမို့ မီးရထားစီးရင်း သေတ္တာထဲကို မီးသွေးမှုန့်တွေ မလွင့်ရအောင် အုပ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်" ဟု သေတ္တာကို ဘူတာရုံကြီးနားမှ ရခဲ့သဖြင့်

ဤကဲ့သို့ ဆက်စပ်၍တွေးရင်း သေတ္တာထဲမှ အထုပ်များကို တွင်တွင်ကြီး မွေ့ရာပေါ်သို့ တင်ပုံနေလေ၏။

ချည်လုံချည်များကို တင်ရခါနီးတွင် ရွံ့တွန့်တွန့် လုပ်နေလေ၏။

ယောက်ျားများ ထဘီကိုကိုင်ရမည်ကို ဘာကြောင့် ကြောက်သည်ကို

ကား စဉ်းစား၍မရပေ။ နိမ့်ကျသွားမည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ပုံမှာ ကိုယ်တွေ့

ပင် ဖြစ်၍နေ၏။

အဝတ်အထည်ပဲ နှုသွားတာမှတ်လို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သစ်သစ်လွင်လွင်
တွေ ဟာဟု မနည်းကြီး စိတ်ကို နှစ်သိမ့်ရလေ၏။

ရဟန္တာများပင် သီချိုင်းက ပုံသကူအထည်တောင် ဆင်မြန်းသေးတာပဲ ဟု
လည်း တရားသက်ဝင် ကြည့်ယူရလေ၏။ သို့မှပင် ကိုင်လို့တွယ်လို့
ရလေ၏။

ဖိုးစရာ လိမ်းစရာ၊ တိုလီမုတ်စများကို သွက်သွက်ကလေး ယူ၍ တင်နေ
လေ၏။ မိန်းမလောက် ပစ္စည်းကျယ်ဝန်းတာ မရှိပါကလားဟု တင်ရင်း
တွေးနေ၏။

ဆပ်ပြာခွက်၊ ယပ်တောင်၊ မာဃဒေဝကျမ်းစာအုပ်၊ စိပ်ပုတီး၊
လက်ကိုင်အိတ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မှန် စသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု အဝတ်တွေ
အောက်မှ တစ်ခုစီ ထွက်၍လာပြန်ရာ...

တော်လည်းတော်တဲ့ မိန်းမ၊ စုံအောင်လည်း ယူနိုင်တယ်၊ ဝင်အောင်
လည်း ထည့်နိုင်တယ်၊ ရှုပ်ပွေလို့လည်း မနေဘူး။ တစ်ကန့်စီ တခြားစီ
တတ်နိုင်ရန်ကောဟု အံ့သြချီးမွမ်းပြီး ယူ၍တင်လေ၏။

သေတ္တာထဲတွင် အားလုံးကုန်၍ အောက်ဆုံးက ခင်းထားသော စက္ကူကို
မဖယ်လိုက်ရာ ပေါက်ပြဲနေသော စက္ကူအိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကို တွေ့ရ၍ ဆွဲ
ယူလေ၏။

အိတ်သာလျှင် လက်ထဲ၌ ပါလာပြီးလျှင် အထဲမှ ပစ္စည်းများမှာ သေတ္တာ
ထဲသို့ တသောသော ကျွဲကျရစ်ခဲ့လေ၏။

လက်ထဲမှ အိတ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။ ကျကုန်သည့် ပစ္စည်းများကို
လည်း တစ်ခုစီယူ၍ ကြည့်လေ၏။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အသက်မရှူဘဲ စွာန်ဝင်စား

နေသော ရသေ့ရဟန်းများကဲ့သို့ ပစ္စည်းများကိုသာ မမှိတ်မသုန် စူး
စိုက်၍နေလေ၏

သင်္ဘောကြီးကား ခုတ်မောင်းလျက်ရှိ၏။ အောက်ကကုလား သည်လည်း သူ့အလုပ်ဝတ္တရား အတိုင်း တေးဆိုသကဲ့သို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆို၍နေ၏။

အရာဝတ္ထုအားလုံးကား မဖောက်မပြန် နဂိုပုံမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ကား မျက်စိအောက်က ပစ္စည်းများနောက်ကိုသာ တကောက်ကောက် စိတ်ရောက်နေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာလျက်ရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာလွတ်ရှင်း၍ နေခြင်းကြောင့် မည်သည့် အရာကိုမျှလည်း သတိမရ၊ မည်သည့် အသိမျှလည်း သူမကြားရ။

တွေ့မြင်နေရသည့် အရာဝတ္ထုတို့ကိုသာ အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် ကိုင်တွယ်၍ အာရုံသုံးသပ်လျက် ရှိ၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းနိုင်လောက်သည့် တက်မလှည့်သံ၊ ဥဩမှုတ်သံ၊ စက်ရပ်သံတို့မှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ပေါ်လာကာ သင်္ဘောကြီးလည်း အရှိန်သတ်ကာ တုံ့၍ ရပ်သွားလေ၏။

ဝီစီသံ၊ ခရာသံ၊ ကုန်းပေါင်ဖြုတ်သံတွေ ဆူညံ၍ သင်္ဘော ဝမ်းဗိုက်မှ တဂျူန်းဂျူန်း မြည်လျက် ကမ်းပါးမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာထွက်လာပြန်သည့် တိုင်အောင်လည်း သူ့တွင် မထူးခြား၊ ရွှေ့ခြင်း၊ လှုပ်ခြင်းတို့ပင် သတိလွတ်ကင်းလျက် ရှိ၏။

အခန်းထဲတွင် သူငြိမ်၍ နေလေသလောက် အပြင်ဘက်မှ ကုလားမှာ မ

ငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလေ၏

နေ့လယ်စာလည်း ထွက်မစား၊ ညနေ လက်ဖက်ရည်လည်း အေးတော့မည်၊ တံခါး ခေါက်ရကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလား ဟု အပေါက်ဝနားတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် ချိန်ဆကာ လုပ်နေလေသည်။

နေစောင်း၍ ငါးနာရီထိုးကာနီးမှပင် တံခါးကို လက်နှင့် ခေါက်ဖြစ်တော့၏။

အတွင်းမှ အသံထွက်မလာမချင်း ဆက်ကာဆက်ကာ ခေါက်လေ၏။ ဘယ်သူလဲဟု မေးမှပင် အခေါက်ရပ်လိုက်၏။

"သခင်... လက်ဖက်ရည် ပြင်ပြီးပါပြီ"

"နာရီဝက် စောင့်ပါ"

"ကောင်းပါပြီ...သခင်"

သေတ္တာများထဲသို့ ဘယ်ပစ္စည်းမှ မထည့်ရသေးပေ၊ ကိစ္စမပြီးသေးသည့်အတွက် နာရီဝက် ခွာလိုက်လေ၏။

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရာ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် သူ့ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမဝတ်စုံ ယှဉ်တွဲ၍နေပုံကို သတိပြု၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရင်း ပစ္စည်းရှင်၏ ရုပ်ပုံကို မြင်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

စောစောက မိန်းမတစ်ယောက်ဟု သာမန်အမှတ်ထား၍ ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ပုံကိုမြင်ချင်စိတ် မတောင့်တဘဲလျက် ယခုမှ မြင်လိုစိတ် ထက်သန်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ပစ္စည်းရှင်အား စွဲလမ်းမြတ်နိုးသွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

စုတ်ပြနေသော စာအိတ်ပေါက်ကြီးကို ဘွိုင်ကုလားထံမှ ထမင်းစေ့တောင်း၍ ကပ်ပြီး စာအိတ်ပေါ်မှ စာများကို ထပ်၍ ဖတ်ပြန်လေ၏။

"ချစ်သမီး၏ ကောင်းမှု"

ဟု ရေးထားသည့် လက်ရေးကို လက်ရေးကဲ့သို့ မထင်။ ကျောက်တိုင်တွင် ဖတ်ရသော ကျောက်စာကဲ့သို့ မှတ်ထင်လေ၏။

ဖြေ၍ထားသော အထုပ်ကလေးများကို တစ်ထုပ်စီ ပြန်၍ ထုတ်လေ၏။

၁၉၃၂ ခု သဇင်။

၁၉၂၆ ခု ဒေါန။

၁၉၂၇ ခု သရဖီ။

၁၉၂၈ ခု ကံ့ကော်။

၁၉၂၉ ခု ပိတောက်။

၁၉၃၀ ခု သစ္စာပန်း

၁၉၃၁ ခု ... နှင်းဆီ။

၁၉၃၂ ခု သဇင်။

၁၉၃၃ ခု သစ္စာပန်း

၁၉၃၄ ခု ဆပ်သွားဖူး။

၁၉၃၅ ခု ... သစ္စာပန်း။

အထုပ်ကလေးများကို အထက်ပါအတိုင်း အမှတ်အသားများ ရေး၍ထား၏။ အထုပ်ပေါင်း ဆယ့်တစ်ထုပ်ရှိ၏။

အထုပ်များကား ပန်းပွင့်၊ ပန်းခက်၊ ပန်းဖတ်ကလေးများကို ထည့်၍ ထုပ်ထားသည့် ပန်းထုပ်ကလေးများ ဖြစ်ချေ၏။

အချို့အထုပ်မှာ ပန်းသဏ္ဌာန်ပျောက်၍ ပန်းမှုန့်များ ဖြစ်နေလေ၏။

အချို့မှာ ခြောက်လိမ်တွန့်ကောက်၍ အမှတ်မရှိလျှင် မည်သည့် ပန်းမျိုး

မှန်းသိရန် ခဲယဉ်းလှချေ၏။

အထူးသဖြင့် နှင်းဆီထုပ်ကလေးမှာ ပန်းဖတ်များကျွတ်၍ အဆင်းအရောင် ပျောက်လျက် ညှိုးလျညှိမည်းနေသော်လည်း အခက်ဆူး ကလေးများ ပြုတ်ကြွေ၍ မနေသဖြင့် နှင်းဆီဇာတိ မပျောက်သေးချေ။

ပန်းထုပ်များ၏ ရာဇဝင်ကို မသိရသဖြင့် သူ့အဖေအတွက် အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုပဲဟု တွေးတော ခန့်မှန်းကာ တရိတသေ သိမ်းစုထားပုံကို လေးစား၍ မဆုံး၊ မြတ်နိုး၍ မဆုံး၊ အံ့သြ၍ မဆုံး၊ ပစ္စည်းရှင် မည်မျှနှမြောမည်ကို ကိုယ်ချင်းစာလျက် သနား၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

အနှစ်နှစ် အလလ အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ် သိမ်းဆည်းထားသည့် ပစ္စည်း များဖြစ်၍ ဘယ်လောက် နှမြောရှာမလဲ၊ သေတ္တာလည်း အဖိုးတန်တာပဲ၊ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း အဖိုးတန်တာပဲ။ ဒါတွေထက် အဖိုးတန်တဲ့ ပန်းထုပ်ကလေးကို ပိုပြီး နှမြောရှာမှာပဲ။

ငါတောင် ဒါလောက် တန်ဖိုးထားနေရင် ကိုယ်တိုင် စုဆောင်းတဲ့သူတော့ ပြောစရာကို ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လောက်များ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမလဲ၊ ဘယ်လိုများ ပူဆွေးနေမလဲ၊ မပျောက်မပျက် ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရှာမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ် နေရာများမှာ သူရှိနေမလဲ။

စသည်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သနားနေလေ၏။ နှမြောနေမည့်ပုံကို တွေး၍ ကရုဏာဖြစ်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သေတ္တာထဲမှ အဝတ်အစား ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များက သေတ္တာရှင်နှင့် ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို အနုစိတ်၍ ပြထားရာ စိတ်ထားနက်နဲ သိမ်မွေ့၍ ပျိုနုသည့် အထက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတောပြီးလျှင်

မိန်းမသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို သေတ္တာထဲမှ အဝတ်များနှင့် ဆင်မြန်း၍ ပေးပြီး ရုပ်ဖမ်း၍ ကြည့်မိလေ၏။

မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတား သဏ္ဌာန်တစ်ခု မျက်စိရှေ့မှောက်၌ တွေ့နေရ ပါလျက် ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်နိုင်၍ တစ်ကိုယ်တည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ပစ္စည်းရှင်ကို သိလိုစိတ်၊ မြင်လိုစိတ်များ ထက်သန်ပြင်းပြလှရကား မှေးမှေးမှိန်မှိန် ဝိုးတိုးဝါးတား ပုံဖမ်းထားသည့် သဏ္ဌာန်ကလေးမှာ မျက်စိ အောက်မှာ ဖျောက်ဖျက်၍ မရတော့ပေ။

တစ်ထုပ်စီ အားလုံးပြန်ထုပ်ပြီးလျှင် အိတ်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ထည့်သွင်းလိုက်၏။

မိမိသေတ္တာ၏ အဖုံးတွင် ကပ်၍ ချုပ်ထားသော အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပန်း အိတ်ကြီးကို တရိတသေ ထည့်ပြီးမှ အိပ်စင်ပေါ်က ပစ္စည်းများကို သေတ္တာ ထဲသို့ ထည့်လေ၏။

ပစ္စည်းများကို ပြောင်းထည့်ရာ၌ သူ့သေတ္တာမူအတိုင်း သေသေသပ်သပ် မလုပ်တတ်၍ ကြိုးစား၍ သေသပ်အောင် လုပ်ရလေ၏။

ယခု ထည့်နေစဉ်တွင် ယခင်ထုတ်ယူစဉ်က စိတ်မျိုး၊ အမူအရာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲနေပုံကို ယူပုံထည့်ပုံ၊ ပစ္စည်း ကိုင်တွယ်ပုံတို့က ညင်သာစွာ ဖော်ပြနေလေ၏။

စားချိန်၊ အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ အပြင်သို့ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ထွက်ပြီးလျှင် သေတ္တာနှင့်သာ အချိန်ကုန်၍ သေတ္တာကိုသာလျှင် အဖော်လုပ်၍နေလေ၏။

မိမိအဖော်အဖြစ်နှင့် လိုက်ပါလာသောသေတ္တာကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခင်မှန်းမသိ ခင်နေလေ၏။

သေတ္တာထဲမှ အကြောင်းအရာများသာလျှင် ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစား၍ နေခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှ မထွက်ခင်ကမှ အေးအေးဆေးဆေး သင်္ဘောကြီးနှင့် သွားမည်။ မြို့တွေတက်၍ လည်ပတ်မည်ဟု ကြံရွယ် စိတ်ကူးလာပါသော်လည်း ယနေ့တိုင် ဘယ်မြို့မှ တက်မလည်သေးချေ။ အချိန်ရှိတိုင်း သေတ္တာရှင်ကို ရှာ၍ သေတ္တာကိုသာ ပေးအပ်ချင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်စေလေ၏။
